

[Socialministeren]

af andre amter og kommuner og dermed følge med i den udvikling.

Fru Jane Oksen spørger om, hvad amterne har med unge i familiepleje at gøre. Nej, det kan man selvfølgelig godt spørge om, og det er jo sådan set også derfor, at man overhovedet er kommet til at diskutere de her ting. Oprindeligt havde man jo den frygt, at netop spørgsmål om truede børn og unge var opgaver, som kommunerne ikke kunne klare. Det er vel nok nogle af de opgaver, hvor det vil være nemmest at lægge opgaver ud, og det er jo også det, som Kommunernes Landsforening lægger op til, at børn og unge-området er et af de områder, man først vil interessere sig for. Når vi ser på, hvad der rent faktisk er sket, så er det da også dér, man er kommet længst.

Det er meget rigtigt, som fru Jane Oksen sagde, at samarbejde over kommunegrænserne kræver god vilje – jeg tror, det var sådan, det blev udtrykt – og at personlig frihed har noget med valgmuligheder at gøre. Dette med den gode vilje har faktisk ligget bag den høringsproces, som vi har sat i gang. Jeg mener, at det er alfa og omega for en fornuftig, fredelig og ordentlig udvikling, at alle parter, der er involveret i en sådan udvikling, er indforstået med, hvad der sker, og det ville man ikke være, hvis vi i dag skulle have vedtaget en lov om, at der inden for en ganske bestemt tidsramme skal ske noget ganske bestemt.

Jeg har tidligere på konferencen, vi havde om Lotz III-betænkningen, citeret amtssocialdirektøren i Vejle Amt, Anne Astrup, som netop har sagt noget om det, og hun ved noget om det, fordi man dér er langt i omstillingsprocessen. Amtssocialdirektør Anne Astrup fra Vejle Amt siger om omstillingen:

»Et sidste træk ved den beskrevne omstillingsproces er, at den bygger på en udpræget velvilje og opbakning hos såvel politikere som ledere og medarbejdere. Det gælder forståelse for, at processen kræver tid og medfører mange, også store, ændringer og omlægninger såvel som accept af, at der næsten uundgåeligt vil ske fejltagelser eller være behov for justeringer hen ad vejen. Kun når disse ting er til stede, vil der være udsigt til med held at gennemføre en gennemgribende og sammenhængende udviklingsproces.«

Jeg synes egentlig, at disse ord fortjener at blive citeret en gang til, for det er faktisk nøglen

til forståelse af, hvorfor jeg har ønsket at have denne mellemstation her forud for, at man eventuelt ændrer lovgivningen.

Men jeg vil gerne sige med hensyn til lovgivningen, at det, der er mest karakteristisk for de hørings svar, vi fik ind i høringsrunden, har jo været, at udlægning og udvikling har kunnet lade sig gøre under den givne lovgivning. Der er så ting, der er mindre hensigtsmæssige – det har en del nævnt. Det gælder refusionsordningerne, som vi har besluttet os for at arbejde videre med – og det ved Socialudvalget meget om – i en arbejdsgruppe, som nu er gået i gang. Det gælder også hjælpemiddelområdet, det gælder distriktpsychiatrien osv.

Der vil være mange ting, som vil komme til at blive endog meget aktuelle, når man skal vurdere, i hvilket omfang man kan komme videre med udlægningerne. Det er Folketingets opgave, som fru Kirsten Lee sagde, at rette lovgivningen ind efter den udvikling, der sker, at fjerne de lovgivningsmæssige barrierer.

Så er jeg glad for fru Bente Junckers tilslutning til, at vi ikke skal nedlægge amterne, og at amterne fortsat har socialpolitiske opgaver.

Jeg har svaret på kritikken af, at Landsudvalget skulle være en ny form for bureaukrati, det er faktisk ikke meningen, det er en god, afprøvet form for opfølgning af og orientering af det centrale system om, hvad der foregår ude omkring.

Jeg er også enig i, at vi ikke skal slå den vidtgående specialundervisning i stykker, som der blev sagt. Det er der vist heller ikke nogen der overhovedet ønsker.

Spørgsmålet om, hvorvidt ekspertisen kan flytte fra amtet og ud til kommunerne, har jo tit været rejst. Jeg tror egentlig, at mange af de løsninger, man har fundet – f.eks. kan jeg nævne sådan et sted som Århus Amt, hvor man bevarer den faglige ekspertise i enkelte store institutioner for de hårdest belastede handicappede, mens man har bofællesskaber decentralt – er en god løsning. Det betyder, at ekspertisen bevares, og at den er til rådighed for de decentrale institutioner.

Hr. Kofod-Svendsen sagde, at nøgleordet var en stille decentralisering, og at den maner til forsigtighed over for de mest udsatte grupper. Det er jeg meget enig i, og hermed må jeg så gentage, hvad jeg sagde før, at det handler om at få forståelse ikke mindst hos pårørende